

Petőcz András

Találkozás a Kastélyban

*Valaki arca feltűnik ismét, valamikor.
És újra összekapcsolódnak a tekintetek.*

*A macska elfordítja a fejét, nincs jelen.
Senki nem mozdul. Csak a remegés.
Csak a remegés a kézfejekben, csak az.*

Olyan, mintha soha, semmi. Mintha álom.

*A kandallóban lassan kialszik a tűz.
A költő nem néz idegen arcba, idegen
pillantásokat nem kutat, nincsen semmi.*

*Valaki arca valahol, mintha még realitás.
És újra, egymásba, mert idő sincsen soha.*

*A macska a költő lábaihoz dörgölődzik.
Nem keres megnyugvást, nem nyávog.
Ijesztő a hallgatása. Ijesztő a csend.*

Mintha álom lett volna, valaha, valami.

*A költő hallgat, tehát a Kastély csendes.
Valami elveszett. Ebbe a veszteségbe nem,
nem lehet belenyugodni semmiképpen.*

*Valaki arca majd sokára, talán csak éppen.
Talán csak véletlenül, újra, sokára, sohasem.*

*A macska és a költő együtt, összetartoznak.
Mozdulatlan minden, semmi nem történik.
A kandalló üresen ásít. A költő néz maga elé.*

Nem keresünk semmit ott, ahol nincsen semmi.

*A macska felkapaszkodik a költő nadrágján.
Miközben ő maga sem létezik, ott, a Kastélyban,
és az árnyéka is eltűnt már rég, hónapok óta.*

*Valaki arca feltűnik ismét, valamikor.
És talán összekapcsolódnak a tekintetek.*